

LEV NIKOLAYEVIÇ TOLSTOY

İNSAN NEYLE YAŞAR?

 PEGEMKÜLTÜR

Lev Nikolayeviç Tolstoy

 NSAN NEYLE YA AR?

ISBN 978-625-7740-75-3

Kitap içeriğinin tüm sorumluluğu yazarına aittir.

  2025, PEGEM AKADEMİ

Bu kitabın basım, yayım ve satış hakları Pegem Akademi Yay. E t. Dan. Hizm. Tic. A. .ye aittir. Anılan kuruluşun izni alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri, kapak tasarımı; mekanik, elektronik, fotokopi, manyetik kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz ve dağıtılamaz. Bu kitap, T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı bandrolü ile satılmaktadır. Okuyucularımızın bandrolü olmayan kitaplar hakkında yayınevimize bilgi vermesini ve bandrolsüz yayınları satın almamasını diliyoruz.

Pegem Akademi Yayıncılık, 1998 yılından bugüne uluslararası düzeyde düzenli faaliyet yürüten **uluslararası akademik bir yayınevidir**. Yayımladı ı kitaplar; Yükseköğretim Kurulunca tanınan yükseköğretim kurumlarının kataloglarında yer almaktadır. Dünyadaki en büyük  evrimi i kamu erişim kataloğu olan **WorldCat** ve ayrıca T rkiyede kurulan **Turcademy.com** tarafından yayınları taranmaktadır, indekslenmektedir. Aynı alanda farklı yazarlara ait 2000in üzerinde yayını bulunmaktadır. Pegem Akademi Yayınları ile ilgili detaylı bilgilere <http://pegem.net> adresinden ulaşılabilmektedir.

I. Baskı: Temmuz 2025, Ankara

Yayın-Proje: Pegem Akademi
Dizgi-Grafik Tasarım: Tu ba Kaplan
Kapak Tasarımı: Pegem Akademi

Baskı: Son a  Yayıncılık Matbaacılık Reklam San Tic. Ltd.  ti.
İstanbul Cad. İstanbul  ar ısı 48/48 İskitler/Ankara

Yayıncı Sertifika No: 51818
Matbaa Sertifika No: 47865

İletişim

Pegem Akademi: Shira Ticaret Merkezi
Macun Mahallesi 204 Cad. No: 141/33, Yenimahalle/Ankara
Yayınevi: 0312 430 67 50
Dağıtım: 0312 434 54 24
Hazırlık Kursları: 0312 419 05 60
İnternet: www.pegem.net
E-ileti: yayinevi@pegem.net
WhatsApp Hattı: 0538 594 92 40

Lev Nikolayeviç Tolstoy

Lev Nikolayeviç Tolstoy, 1828'de Rusya'da, Yasnaya Polyana'da doğdu. Toprak sahibi soylu bir ailenin oğluydu. Çocuk yaşta anne babasını kaybettiği için akrabaları tarafından yetiştirildi. Özel öğretmenlerden ders aldıktan sonra Kazan Üniversitesi'ne girdiyse de, resmî eğitime duyduğu tepki nedeniyle 1847'de evine dönerek topraklarını yönetmeye ve kendi kendini eğitmeye karar verdi. 1855-1863 yılları arasında yazdığı Polikuşka gibi öykülerinde, daha çok ahlaki sorunlara ağırlık verdi. 1850'lerin sonlarına doğru, köylü çocuklar için açtığı okulda, ilerici öğretim yöntemlerini başarıyla uyguladı. Başyapıtları olan Savaş ve Barış ile Anna Karenina adlı romanlarının yayımlanmasından sonra yaşadığı bunalımın etkisiyle yaşamın anlamına ilişkin soruların yanıtını Yeni Ahit'te aradı. Ailesinin rahat yaşamıyla inancının gerektirdiği basit yaşam arasındaki çelişkiye katlanamayan Tolstoy, 1910'da doktoru ve küçük kızı Aleksandra'yla birlikte bir gece evini terk etti; birkaç gün sonra da ıssız bir tren istasyonunda zatürreeden öldü.

İÇİNDEKİLER

İnsan Neyle Yaşar? ▪ 1

Kıvılcımı Söndürmeyen Ateşi Zapt Edemez ▪ 29

Mum ▪ 46

Kızlar Büyüklerden Akıllıymış ▪ 57

İnsana Çok Toprak Gerekir mi? ▪ 60

İlyas ▪ 78

İnsan Neyle Yaşar?

*Biz kardeşleri sevdiğimiz için ölümden yaşama
geçtiğimizi biliyoruz. Sevmeyen ölümdedir.*

(1. Yuhanna 3:14. bap)

*Dünya malına sahip olup da kardeşini ihtiyaç içinde gördüğü
hâlde ondan şefkatini esirgeyen kişide Tanrı'nın sevgisi olabilir mi?*

(1. Yuhanna 3:17. bap)

Yavrularım, sözle ve dille değil, eylemle ve içtenlikle sevelim.

(1. Yuhanna 3:18. bap)

Çünkü sevgi Tanrı'dandır.

Seven herkes Tanrı'dan doğmuştur ve Tanrı'yı tanır.

(1. Yuhanna 4:7. bap)

Sevmeyen kişi Tanrı'yı tanımaz. Çünkü Tanrı sevgidir.

(1. Yuhanna 4:8. bap)

Hiç kimse hiçbir zaman Tanrı'yı görmüş değildir.

Ama birbirimizi seversek, Tanrı içimizde yaşar ve

sevgisi içimizde yetkinleşmiş olur.

(1. Yuhanna 4:12. bap)

Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan

Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar.

(1. Yuhanna 4:16. bap)

“Tanrı'yı seviyorum” deyip de kardeşinden nefret eden yalancıdır.

Çünkü gördüğü kardeşini sevmeyen, görmediği Tanrı'yı sevemez.

(1. Yuhanna 4:16. bap)

I

Zamanında hanımı ve çocuklarıyla bir mujik kulübesinde yaşayan bir ayakkabıcı vardı. Oturduğu evde, işlediği toprağı da kendisinin değildi; ailesini de sadece ayakkabıcılıkla geçindirirdi. Ekmek pahalı, emek ucuzdu; kazandığını yiyeceğe yatırırdı. Ayakkabıcının hanımıyla paylaştığı bir gocuğı vardı ama giye giye üstlerinde parçalanmıştı; iki yıldır bir koyun postu alıp yeni bir gocuk dikmek için para biriktiriyordu ayakkabıcı.

Yaz bitimine yakın biriktirdi parayı: Hanımının sandığında üç ruble vardı, köydeki mujiklerden de beş ruble yirmi kapık alacağı.

Gece bitip sabah olduğunda post için köye gitmeye hazırlandı ayakkabıcı. Hanımının pamuklu Çin bezinden ceketini geçirdi gömleğinin üzerine, onun üstüne de bir kaftan; üç rubleyi cebine koydu, baston niyetine bir dal kırdı ve kahvaltının ardından çıktı. “Mujiklerden beş rubleyi alır, üç rubleme eklerim; sonra da gider postu alırım,” diyordu kendi kendine.

Ayakkabıcı köye indi, mujiklerden birine uğradı ama adam evde yoktu; hanımı da gelecek hafta göndereceğini söyleyip para falan vermedi. Sonra bir diğerine uğradı ama adam parası olmadığına yeminler etti ve sadece yirmi kapık verebileceğini söyledi, fakat çizmelerini onarması şartıyla. Ayakkabıcı da postu veresiye alabileceğini düşündü; ancak satıcı buna razı olmadı.

— Paran varsa, diye sözüne devam etti,- dilediğini alırsın, veresiye satışı iyi biliriz.

Böylece planladığı işleri halledemeyen ayakkabıcının eline sadece yirmi kapık ve bir çift keçe çizme geçmişti.

Yaşadığı can sıkıcı olay sonunda ayakkabıcı yirmi kapağı de votkaya yatırıp, postu alamadan evine yollandı. Sabahın ayazıyla donuyordu, içtikten sonra gocuğu olmasa da birden ısınmış gibi geldi ona. Ayakkabıcı değneğıyle donmuş toprağa vurup, diğer elindeki keçe çizmeleri sallayarak yürürken şöyle diyordu kendi kendine:

— Gocuğum olmasa da olur, işte ısındım. Bir kadehçik içtim, tüm damarlarım açıldı. Gocuğa gerek yok. Derdi tasayı da unuttum, yoluma gidiyorum. İşte ben böyle bir adamım! Ne diye takayım kafama? Sanki gocuksuz yaşayamam mı? Hiç lazım değil bana. Yalnız bizim kocakarının canı sıkılacak. Ama ayıp şey doğrusu: Sen çalış dur, elin herifi beş para vermesin. Fakat dur bakalım hele: Parayı bir getirme de gör bakalım nasıl alıyorum paçanı aşağı, yemin ederim alacağım paçasını aşağı! Bu ne böyle yahu? Yirmi kapık veriyor bir de! Ne yapayım ki yirmi kapikle? Bir tek atarsın o kadar. Bir de fakirlik diyor. Sen fakirsin de ben değil miyim? Evin var, sığırın var, her şeyin var, bense nah böyle dımdızlak; sen ekmek yaparsın, ben satın alırım... Haftada üç ruble sadece ekmeğe gider. Şimdi eve döneceğim ekmek yok; yine gidecek bir buçuk ruble. Madem öyle öde borcunu arkadaş.

Kendi kendine konuşarak köşedeki küçük kiliseye yaklaşan ayakkabıcı, kilisenin arkasında beyaz bir şey gördü. Hava kararmaya başlamıştı. Dikkatle baktıysa da ne olduğunu çıkaramadı. "Taş desem, burada öyle bir taş yoktu. Hayvan mı acaba? Yok, hayvana da benzemiyor. Başı insan başına benziyor ama bembeyaz. Hem burada insan ne gezer?"

Yaklaştıkça daha net gördü beyazlığı. Tuhaf bir şeydi: Ölü mü diri mi belli olmayan, kilisenin duvarına yaslanmış, kıpırdamadan oturan çırılçıplak bir adam vardı karşısında. Korkmuştu ayakkabıcı, "Adamcağızın birini öldürüp soymuşlar, bir de buraya atmışlar," diye geçirdi içinden, "acaba yanına gitsem mi? Gitsem başıma iş alır mıyım?"